

A szívek pünkösdjéről

Már kinevezett szentesi lelkipásztor voltam, mikor temetési beszédet kellett tartanom egy jó barátom és paptestvérem koporsója felett. Búcsúztatóm egy megdöbbenő élményre épült. Budapest egyik kórházában akartam meglátogatni egy fővárosi kollégámat. Mikor beléptem a kórterem ajtaján, közvetlen az ajtó melletti ágyról artikulátlan hangon szólalt meg az imént említett jó barátom: "Nem tudok beszélni!" Elöntött valami félelem: mily kevés kell ahhoz, hogy egy pap ne tudjon beszélni, pedig ez a dolga!

Most, hogy huszonkilencedik alkalommal van módom itt Szentesen szólni az emberekhez, ennek a temetésnek az emléke jutott eszembe. Nyilván nem véletlenül. A Szentlélek akarja, hogy tereljem rá a Pünkösd ünnepére készülő hívek figyelmét, hogy milyen nagy baj az, ha a keresztények hite nem tud beszélni; nem agyvérzés miatt, nem is valami gyávaság miatt, hanem egyszerűen csak ezért, mert azt nem tartják kötelességnek. "A hit igazságainak napirenden tartása a papok dolga. A miénk csak annyi, hogy meghallgassuk, és jószándékúan véleményt mondjunk róla." Ezért aztán az emberek csak a papokat tartják egyháznak. A papok

egyháza pedig húzza meg magát a közélet periferiáján. Legfeljebb akkor legyen szava, mikor az pártpolitikailag hasznosítható.

Én a magam részéről ezen az én hatvanhatodik pünkösdömön arra kérném azokat, akik úgy érzik, hogy még tudok mondani nekik valamit: gondoljanak keresztségükre és bér málkozásukra, és vállalják fel azt a feladatot is, hogy hitü-

ket bátran és okosan szólásra fogják. Egymás között feltétlenül, de ha kell idegenek között is. Ne ítéljük magunkat arra, hogy mindenről tudunk beszélni, csak vallásunk igazságairól nem. A keresztény hit nem lehet némaságra ítélve templomon kívül!

Ezért egészen konkrét javaslatot teszek: akik emlékezni akarnak 2008 korai pünkösdjére, tegyenek elhatározást arra, hogy a hallott igehirdetésekről kötelességszerűen gondolkodnak vagy beszélgetnek.

Azt mindenki megteheti, hogy esti imáját átformálja és így kezdi: "Uram! Mondtál nekem ma valamit? És, amit mondtál, azt csak nekem mondtad?"

Nem győzöm áldani azt az abonyi Rozi nénit, aki egyszer betegágyán bemutatta nekem azt a füzetét, melybe feljegyezte egy-egy prédikáció egy-egy mondatát azért, hogy "látogatóimnak tudjak valamit mondani."

Biztos vagyok benne, hogy ennek a Rozi néninek a szívében egyszer biztosan volt pünkösd. Széles volt neki. Széles volt neki, hogy mikor kell hitének elnémulnia. Lám az ő hite most is elmondta a magáét. Mintha öreg írógépem kattogása is az ő hangja volna. És arról szólna: akinek egészséges a hite, annak akkor is van mondanivalója, ha már nem tud beszélni. Ezt tudja tenni a szívekben történő pünkösdök ereje.

Ilyesmit kérek minden kedves Olvasómnak 2008 pünkösdjén.

Vági László

Feltámadási kereszt Szentesen

(A feltámadási kereszt gondolata Gál Péter, Zamárdiban élő tanár úr fejében fogant, és a 2004. december 5-i kettős állampolgárságról szóló szegyeteljes és sikertelen népszavazás szolgáltatott rá okot. Két azonos kereszt indul el azóta minden Nagypénteken Zamárdiból és Tihanyból, hogy a történelmi Magyarország részein áthaladva, jelképes szívet rajzolva találkozzon Pünkösdi szombatján a Nagy- és Kis-Somlyó nyergében, a világon szétszóródott magyarság szent helyén.)

Felemelő pillanatok tanúi lehettünk 2008. április 15-én 17 óra 30 perckor, amikor tízfős küldöttséggel - élükön Dr. Lau-

rinyecz Mihály atyával - Szegedről megérkezett az akkor már 26. napja úton lévő Feltámadási kereszt a Szent Anna templom elé.

Levente atya és az összegyűlt hívek énekkel fogadták a keresztet, majd a templomban átvették, és elhelyezték rajta a szentesi egyházközség üdvözlő szalagját "A víz szalad, de a kő marad" (Wass Albert) felirattal.

Ezt követően ünnepi szentmisén vettünk részt, ahol hazánkért imádkozva térdeltünk Istenünk elé. A szentmisét követően szerény vendéglátásban részesültek a szegedi zarándokok és a Szabadkáról érkezett idősebb atya, mielőtt hazautaztak.

Április 16-án nyolcfős zarándokcsoport indult Levente atya vezetésével Békéscsabára a Savio Szent Domonkos Katolikus Általános Iskolába, ahol Caimacan Klára igazgató és Szigeti Antal plébános atya mellett az iskola összes diákja folyamatos vastappsal fogadta a keresztet. Átadtuk a keresztet és a vele utazó zarándokkönyvet, majd rövid igeliturgiát követően Szigeti Antal atya rendhagyó órája következett a magyarság történelmének felemelő és tragikus eseményeiről.

A magyar és székely himnusz eléneklése után megvendégelték bennünket egy kis "hamuban sült pogácsával" és teával, majd élményekkel feltöltődve hazatértünk abban a reményben, hogy jövőre, ha Isten éltet, viszontlátjuk, fogadhatjuk és ismét vihetjük a sok szép szalaggal díszített feltámadási jelvényt.

Amikor ez az írás megjelenik, már a két kereszt összeforr Csíksomlyón, és ennek - több százezer testvérünk mellett - tanúi lehetünk mi is, akik ott leszünk. Hazatérve pedig elmondhatjuk az ősi székely himnusz gyönyörű szavaival:

"Hazajöttünk, megáldott a Csíksomlyói Szűz Mária!"

Úgy legyen!

Halmai István

Május 18-án, vasárnap 10 órakor ünnepeljük az elsőáldozókat.

Az élő Úrral való találkozás ünnepe lesz ez a gyermekeknek, a családoknak és természetesen az egész egyházközségnek is!

Minden kedves testvérünket szeretettel várunk!

“Mikor értitek meg végre ...”?

Az Új Hajtás 102 gyerekcsoportja a Föld napján, április 19-én, szombat délután úgy gondolta, hogy bekapcsolódik a Tesz-Vesz-Tavaszi szemétszedési akciójába, amit a szegedi Katolikus Ifjúsági Iroda szervezett.

Mint minden szombat délután, most is a plébániára mentünk csoportfoglalkozásra, énekkarra. Most azonban úgy gondoltuk, hogy csatlakozunk a szemétszedőkhöz. Az akció szervezője ellátogatott hozzánk, és megbeszélést tartottunk. Hozott nekünk emblémával ellátott pólókat, hogy mindenkinek felhívjuk a figyelmét arra, hogy milyen fontos védeni a környezetünket, és az elhajigált szeméttel ne szennyezzük, mérgezzük azt.

Ezután indultunk utunkra. A plébánia és a templom közötti kerttel kezdtünk, majd folytattuk utunk az óvoda mellé, ahol cigarettacsikkok és söröskupakok száza várt minket. Az nehezítette a dolgunkat, hogy előző nap esett az eső, és mindent a sárból kellett kiszednünk. Következett a Kurca-part, ahol

“extra méretű” szemét volt eldobálva. Sajnos egy-két embert zavart, hogy az útjukat akadályoztuk a szemétszedésével, pedig az ő környezetüket próbáltuk tisztábbá varázsolni. Azért azt is meg kell említenünk, hogy sok ember felfigyelt arra is, hogy zsákokba gyűjtjük a szeméttel, és ez elismerést váltott ki belőlük a fiatalok iránt, irántunk.

Elég szomorú látvány, hogy egy szép környezetben sétálva szemétkupacokba botlik az ember. Ezért több alkalommal is tervezünk szemétyűjtést, hogy megvédjük ezt a csodálatos helyet az utókornak is! A szemétszedők aznap győztek a szeméttelők felett!

*Lakatos Szamanta
és Berényi Boglárka*

Aranydiplomás Lakatos Zoltánné tanítónő

A “víg opera” befejeződött

Könyves Korsós Kálmán író-költő szavait idézem, amikor Isten nevében elkezdem soraim írását:

*“Mikor először lépsz az iskolába
Legyen arcodon a lélek nyájjassága.
Szólítsd köréd a kis gyermekeket,
És símogasd meg fejecskéiket.
Ha látsz közöttük rútat-rongyosat,
Gyermeki arccal bánatosat.
Ismerd meg benne a szenvedőt,
Öleld magadhoz és símogasd meg
őt.”*

E gondolatok motiváltak egy életen át, és az, melyet Szegeden, a volt zárt épület öreg falai sugalltak.

Kiváló, neves tanáregyeniségek tanítottak. Ámulva csodáltam őket, féltő szavaik átittatták egész lényemet. Agyamban lefényképeztem, mit hogyan tegyek. Szolid egyszerűsége, hallatlan hivatás-szeretetre, becsületes helytállásra neveltek bennünket.

Az élet iskoláját, az első évfolyamot, 1956-ban kezdtem egy perem-

kerületi iskolában. Jó leckét kaptam már a bemutatkozásakor. Olyan osztályba vezetett egykori drága jó igazgatóm Dr. Palásti Tamás, ahol 48 apróság megrémült szeme figyelt Rám. Az első mosolyomból érezték, hogy szeretem őket, értük vagyok, szeretettel átölelem egész lényüket.

Áhítattal figyeltek minden szavamra! A kölcsönös szeretet hamar kibontotta szárnyait.

Folytatás a 6. oldalon

A "víg opera" befejeződött

Folytatás az 5. oldalról

Ám itt tartózkodásom rövid életű volt, mert hamarosan áthelyeztek engem a város legnagyobb iskolájába, a mai SZENT ERZSÉBET iskolába, ahol nyugdíjazásomig tanítottam a tudásra éhes gyerekeket.

Ekkor még fiúiskola volt. Én is csupa fiú osztályt vezettem. Majd a kor szellemiségével vegyes iskolává alakult. Mivel a város legnagyobb iskolájának számított, így hamarosan ezres létszám zsibongott az akkori macskaköves udvaron. Majdnem kicsinek bizonyult, amikor kézfogással óriási kör alakult, mert szünetekben együtt játszottunk, vagy tornáztunk.

A lényeg az volt, hogy mozogjunk.

Olyan volt minden óránk, amelyenne varázsoltuk. Színes, szép világot teremtettünk.

A tanítási órák olyan meghitt légkörben zajlottak még akkor is, ha az OPI-től, szakfelügyelőktől, később a Munkaközösség-vezetők-től látogató érkezett.

Ez abban az időben nem volt ritka. A felügyelet ellenőrzése napirenden volt. Felelősök voltunk egymásért, az osztály minden tagjáért.

Hogy hogyan dolgoztunk? - azt bizonyítják, hogy tanítványaim közül a kiválók elérték megálmodott céljait. Ám a közepes képességűek is tisztességes, értékes emberek lettek.

A függöny legördült. Egy csodálatos, élménydús, színes világ, a "VÍG OPERA" befejeződött, ahol az ezerötszáz tanítványommal szereplők voltunk.

Nehéz egy élet munkájától, a figyelmeztető csengőhangtól, a reménykeltő gyerekseregtől, a kora reggeli rohanástól, egy szívélyes köszönéstől, a sok kedves mosolytól elszakadni.

Hiszem és vallom, hogy a gyermek lelkivilága olyan tiszta tábla, melyre mi felnőttek kötelesek vagyunk csak szépet és jót írni.

Én ezt véstem bele: "Aki szereti az Istent, azt az Isten magának tartja".

Lakatos Zoltánné
aranydiplomás tanítónő

Gyerekek megáldása

Sokadik alkalommal voltunk együtt gyermek misén a kórházi kápolnában, de először kaptak a kisgyermekek közösen áldást április 27-én vasárnap délután. Ezt agapé követte, ahol kötetlen beszélgetés volt a vendégek között.

Havi rendszerességgel tartunk gyermek igeli-

turgiát a kórházi kápolnában, ahol a kicsinyek életkoruknak megfelelően ismerkednek az Igével, és a templomi viselkedés szabályaival Mátaraházi Leona, Serfőző Levente és Cibian Miklós atya közreműködésével.

Az igeliturgia időpontja a Plébánia honlapján mindig időben megjelenik, ill. hirdetjük a mise végén.

Ide nemcsak a Baba-mama klub résztvevőit várjuk, hanem a kisiskolásokat is.

Szeretettel várjuk a szülőket és nagyszülőket a kisgyermekkel együtt május 31-én délután 4 órakor a következő Gyermek misére, amely Kórház Kápolnában lesz megtartva.

A Baba-mama klub következő foglalkozásán Józsné Nelli dietetikus szaktanácsait hallgathatják meg az érdeklődők, és tehetik fel kérdéseiket is.

Időpont: május 13. kedd 9.00 - 11.00 óra között.

Benedek Viktória
szervező

Intergalaktikus találkozó a plébánián

Díszalmafa ültetése

Az idén 17. életévét betöltött Új Hajtás 102 Ifjúsági Közösség találkozóját rendeztük plébániánkon 2008. április 12-én. A találkozón a Közösségben működése ideje alatt megfordultak és a jelenlegi tagok találkoztak egymással.

A Közösséget 1991. januárjában alapította a Jézus Szíve plébánia akkori plébánosa, Kiss Béla atya. Az ő ötlete nyomán egy feltételnek eleget téve kezdte működését: "Mindenki jöhet, aki jó szándékkal és szeretettel közeledik hozzánk." Vezetőnek a Pázmány Péter Hittudományi Akadémiát végzett volt beatzenészt, az akkor 42 éves Hérány Ferencet választotta. Feri minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül kezdte meg a csoport vezetését, szórakoztatóipari múltjából fakadóan könnyen megtalálta a hangot a középiskolás fiatalokkal. Az alternatív hitoktatási, közösségépítő tevékenység működtetése számos gyümölcsöt hozott (bár éppen a nem szokványos, a II. Vatikáni Zsinat szellemében folyó evangelizáció

okozta értetlenkedés miatt, új plébános érkezte után kellett a Jézus Szíve plébániát elhagyni - ekkor adott helyet a Közösségnek Szentirmay Endre atya a Szent Anna plébánián): sokan megkeresztelkedtek, elsőáldozók, bérmaalkozók lettek, hittanári diplomát szereztek. (Az egyik, a találkozón elhangzott élménybeszámolóból: "Azt mondtam Ferinek az első alkalom után: 'Tudom, hogy nincs Isten. Azért jöhetnek legközelebb is?' Ma Budapesten vagyok hitoktató.") A régebbi tagok nagy része életük változása (más településre költözés, házasságkötés) miatt a csoporttól elszakadt, életükben mégis kisebb-nagyobb nyomot hagyott az itt töltött idő. Vannak, akik hitoktatóként működnek, vannak, akik katolikus közösségeket vezetnek, vagy ép-

pen önkéntes munkát végeznek a szegények között. Egy volt tag pedig női szerzetesrendben éli a krisztusi életet.

A Közösség máig az Egyházközséggel egységben működik, szombatonként a plébánián találkoznak. A felnőttkorú tagok szerkesztik az Egyházközség heti rendszerességgel jelentkező rádióműsorát, közülük készítik az Egyházközség honlapját, vagy segítenek a hitoktatásban. Az Egyházközség támogatásával működik a Közösség által évente szervezett, vezetett nyári hittanos gyermektábor. A Közösség része a gyerekkórus, melyet szintén a csoport egy felnőtt tagja vezet, az eredeti csoport mintájára – ők időnként zenével szolgálnak szentmisén, imaórákon.

A találkozón a bemutatkozások, élménybeszámolók, beszélgetések és ebéd után (ételt és italt hozott mindenki a közösbe) egy díszalmafát ültettünk közösen a templom és a plébánia közötti területen. Ezt követően a Levente atya által bemutatott beatmisében adtunk hálát az elmúlt években kapott kegyelmekért, a mostani találkozásért. A késő délután és az este közös énekléssel, beszélgetésekkel telt.

Nemcsényi János

Generációk sodrásában

(Dunavarsány, 1970. május 1.)

Elmélkedés az első májusi litánián

Korunk lelke elvesztette érzékét Mária iránt. Különösen a férfiak. De a nők is. Még a katolikusok közül is sokan. Nem tudják, mit kezdjenek Máriával. Szép emlékek tartsák? S ugyan hányan érzik, hogy Máriára szükség van ma is? Hogy van benne valami nélkülözhetetlen. Ezért aztán nehéz Máriáról beszélni is. Úgy érzi a pap, hogy mikor Máriát dicséri, valami idegenszerűt akar belopni az emberek tudatába. Valakit be akar mutatni, de érzi, hogy a mai embernek talán még szava sincs arra, hogy kifejezhesse, mit gondoljon Máriáról... Ezért nehéz prédikációs téma Mária. De úgy látszik, nem nehéz költészeti téma Mária egy fiatal szovjet költő, Andrej Voznyeszenszkij számára, akinek egy versét most felolvasom:

Egy ikonra
Szuzdali Istenanya,
aki tündökölsz a fehér falon,

mint mozipénztárosnő
ovális ablak keretében!

Adj
egy jegyet -
tizenhat éven
aluliaknak...

Mert olyan bonyolult
megérteni mindent!

Figyelitek a fiatalember szavát? Ő többször állt mozipénztár, mint Mária-ikon előtt. Ő nem imádkozni tanult, hanem jegyet kérni a mozielőadásra. De, mert lelkének helyes szemértékét még nem égette ki belőle korunk elbizakodott és gögös materializmusa, azért észreveszi, hogy az élet bonyolultságának megértéséhez nem azt a belépőjegyet kell megvásárolni, melyet festett hájú és szájú mozipénz-tárosnők árúsítanak néhány kopejkáért, hanem azt a jegyet, melyet az Istenanya árul, s amelynek ára nem más, mint egy kis hit. Igen, egy kis hit kell ahhoz, hogy az ember, a mai ember, a mai fiatal

felfedezze Máriát, a Szület és Anyát, s benne megtalálja a kulcsot sok minden bonyolultság megértéséhez.

Mikor ma reggel kezembe került a Népszabadság ünnepi, május elseji száma, nem is sejtettem már, hogy ilyen szép verset fogok benne Máriáról olvasni. Tudjátok, mi árad ebből a versből? A mai fiatalság zaklatott lelkének egy őszinte s tiszta értelmű vallomása: Mária kell nekünk, az Ikon kell nekünk, melyről Mária néz reánk, amelynek ablakából Mária kérdezi: Mi tetszik, Urak és Hölgyek? Mivel szolgálhatok? Majd, mikor litánia után kifelé vonultok a templomból, nézzetek fel a kórusfeljáró feletti ikonra, s a mai fiatalok nevében imádkozzatok el felé Voznyeszenszkij szavait: "Adj egy jegyet - tizenhat éven aluliaknak... Mert olyan bonyolult megérteni mindent."

Vági László

A Lélek és az Egyház

Jézus azért jött, hogy örömhírt hirdessen minden népnek, hogy Isten jóságos irgalmát vigye az elesetteknek és a betegeknek, mert az ő tanítását minden nemzet várja (Iz 42). Az ő három éves földi működése során megmutatta, milyen irgalmas és szolidáris az Isten minden emberrel.

Föltámadása, de főleg mennybemenetele utána az ő művének a folytatását rábízta a tanítványokra, ami küldetésüké fog válni ("Menjetelek és tegyetek tanítványommá min-

den nemzetet"). Ennek fontos mozzanata a Szentlélek elküldése vagy kiárasztása. Annak a kis és egyszerű közösségnek, ami Jézus körül alakult, lényeges volt az Ő jelenléte. Jézus halála utána ez a kis csoport eltűnni látszik, nem tudják földolgozni Jézus halálát. És föltámadása után jön az a pillanat, amikor újra találkoznak Mesterükkel, esemény, de főleg élmény, ami sok erőt és kitartást adott, sőt megalapozta az egész életük további menetét.

Világosságot vinni a vakok-

nak és a szegényeknek, az üldözöttekkel való szolidaritás olyan feladat, ami Krisztus földi működésében gyökerezik, és aminek az Egyház majdnem tökéletesen megfelelt az első századokban, legalább a IV. századig, amikor kikerül a katakombák sötétségéből, és államvallássá válik lassan (Konstantin császár dekrétuma 317-ben). És akkor kezdődtek a problémák is (vallási viták, szakadás stb.).

Folytatás a 9. oldalon

A Lélek és az Egyház

Folytatás a 8. oldalról

Voltak idők, amikor úgy tűnt, hogy az Egyház megfélekedett a szegényeknek, az elesetteknek ígért szolidaritásról, amikor ellentmondásszerűen az evangéliumot, Krisztus örömhírét továbbvitte a fegyverek és a politika segítségével, és több, mint kétezer éves kereszténység alatt nem valósult meg az egy akol és egy pásztor elve, amit maga Jézus hirdetett.

Mégis Krisztus Egyháza, amit a Szentlélek éltet és ihlet, a krízis pillanataiban mindig tudta magát újra meghatározni, újra definiálni, és meg tudott újulni csak a Szentlélek segítségével.

Újra meg tudta határozni tevékenységét és a messiási üzenetét, amit magában tartalmaz.

Ezzel kapcsolatban eszembe jut, amit Paul Poupard bíboros (francia származású, aki sokáig volt a Pápai Kulturális Tanács prefektusa) említett a "Hittem, ezért beszéltem" c. könyvben (ami a vele készült beszélgetés alapján jelent meg), hogy például a XX. században, pontosabban a II. Vatikáni Zsinaton VI. Pál pápa egy kérdést fogalmazott meg, amire az Egyháznak válaszolnia kellett: Jézus Egyháza, mit mondasz önmagadról, s mit mondasz másoknak? Ilyen pillanatokban a

Szentlélek nem hagyja választalanul Krisztus Egyházát, hanem megvilágosítja, hogy minden időben át tudja nézni küldetése üzenetét és tartalmát.

Lehet, hogy az eddigiekből az tűnik, hogy inkább az Egyházzal beszéltem, mégis a Pünkösödöt úgy szoktuk említeni, mint az Egyház születésnapját. Ezért számomra szétválaszthatatlan a kettő. Úgy gondolom, hogy Pünkösöd ünnepe egyúttal az Egyház nagy ünnepe is, az Egyház mint az a terület, ahol a Szentlélek adományai jelenlétévé válnak az emberek számára.

Cibian Miklós

"Az Egyház bízik bennetek!"

XVI. Benedek pápa fiatalokhoz írt üzenete egészen aktuális a mi egyházközségünkben is. Júniusban közel tíz középiszokolás és legalább ennyi felnőtt részesül a bérmlás szentségében. A több, mint egy éves készületi időszak sok-sok élmennyel, lelki ajándékkal és közös imával gazdagította mindazok életét, akik erre a nagyszerű ünnepre készülnek. A közös lelkigyakorlatok, együttgondolkodásra hívó beszélgetések igyekeztek segíteni abban, hogy mindenki, aki nyi-

tott erre, megtalálja a helyét a plébánia közösségében. Hiszen egy keresztény embernek a Szentlélek ünnepélyes befogadásával még inkább feladata van.

Kedves bérmlkozásra készülő fiatalok és felnőttek: a Szentlélek mindig, minden időben számít rátok, és ti is számítsatok a Szentlélek segítségére! Ezért imádkozzunk együtt a püspök atyával a bérmlási szentmisében június 8-án, vasárnap 10 órakor, ahová mindenkit szeretettel várunk!

Szép hagyomány, hogy május első vasárnapján az édesanyákat köszöntjük. Jó lenne, ha nemcsak egy évben egyszer tennénk ezt, de legalább ekkor tegyük meg! Az élet továbbadásának rendjében különös hely és tisztelet illeti meg őket.

Pilinszky János: Kezed, kezem

*Hová rejtsem kezeimet?
Anyja, a te kezdet örökölttem,
de királyságom, tudom, nem kívánod.*

*Lemondok hát,
leköszönök a trónról,
odahagyom a kétes hatalmat.*

*Itt a kezed. Ki vagyok fosztva.
Újra semmink sincs, édesanyám.*

Bérmálás előtt

Felnőtté válni a hitben

Közel másfél éve készülnek fiatalok, hogy majd, ha eljön az ideje, akkor részesüljenek a bérmálás szentségében. Az alábbi sorokban néhányan közülük megosztják gondolataikat arról, hogy mit jelent számukra a Lélekkel való kapcsolat, mit kaptak a felkészülési idő alatt, s mit visznek magukkal.

Nekem a bérmálás szentségét megkapni nem azért fontos, hogy elmondhassam: "Meg vagyok bérmálva", mert az emberek nagy százalékát nem érdekli. És nem is azért, hogy pl. később templomban is házasságot köthessek, mert az én olvasatomban a házasság egy életre szól, akárhol kötik meg.

Sokkal inkább az Isten-kapcsolatom megerősítése miatt tartom fontosnak. A bérmálkozásról már én magam döntöttem, nem a szüleim. Magamtól választottam ezt az utat. És örülök neki. A csoportunk szerintem klassz emberekből állt, jók voltak a szombat esti kis összejövetelek és a kirándulások. Szerintem jó, hogy ennyi - mások által hosszúnak titulált - volt a felkészülési idő. Kellemes emlékként raktározom el ezt a másfél évet.

A Szentlélek segítségét már régóta ugyanabban a dologban kérem, és remélem segíteni fog majd nekem.

Veres Lakos Enikő

A bérmálás szentsége számomra egy fontos döntés, az egyházhoz felnőttként való tartozás, ami tudatos döntésen alapul. Az jó, ha valaki tartozik valahová. Elfogadás, befogadás.

Elsősorban erőt kérek a Szentlélektől, hogy véghez is vigyem célkitűzéseimet, a lustaság ne uralkodjon a feladataim fölött, és felelős tagja legyek az egyháznak azáltal is, hogy részt veszek a programokon is.

Szerettem a csoportos foglalko-

zásokat, mindig feltöltődés, de hát sokszor nem jutok el, mert annyifelé szakadok állandóan. (Ezt egyébként nagyon utálok, de hát muszáj, csak azt nem tudom, mikor hagynak végre békén... Itt legalább mindig nyugi van, és ez jó.)...

Tanultam újakat is, de sok információt már általánosban megtanultam, így jobban tudtam másra figyelni. De mindenképp sokat tanultam, és hasznosnak tartom ezt a felkészülést.

Új barátok, ismeretségek, élmények, kirándulás, lelki gyakorlat, feltöltődés, nyugalom, kimenekülés, vidámság... ezek, amik a legjobban jellemeznék ezt a másfél évet...

Csiszár Éva

A felkészítő és a csoportfoglalkozások által szeretném, ha az Istenrel való kapcsolatom megerősödne. Remélem, hogy ezáltal érettebb, gondolkodóbb lény leszek. Imáimban szeretném kérni a Szentlelket, hogy segítsen hűs-

gesnek és erősnek lenni a hitemben.

A csoportban eltöltött másfél év abban segített, hogy sikerült sok-sok témát és kérdést megvitatni. Ezek a mindennapi életünkkel és a hitünkkel kapcsolatos gondolatok külön tetszettek. Eddigi felkészülés nagyon alapos volt, és mindenre volt idő.

Amit magammal viszek ebből a másfél évből: az élmények, a közös kirándulások, a jókedvű beszélgetéseket.

Bányik Boglárka

Számomra a bérmálkozás az Istennel való kapcsolatom szorosabbra fűzését jelenti. Mi, akik vállaltuk ezt a "megmérettetést", végre felnőtté válhattunk az Egyházban. A mai fiataloknak fontos, hogy tartozzanak egy olyan közösséghez, ahol összetartozást és felelősségtudatot tanulhatnak. Nekünk lehetőségünk volt ezt megtapasztalni, és ez nekem is segített a mindennapi életben. Tapasztaltabb és talán egy kicsit magabiztosabb lettem.

Most már bátran kiléphetünk a nagybetűs életbe Isten és az Egyház áldásával.

Nagy Johanna

A bérmálás szentsége felelős keresztényi életet és a keresztény nagykorúság kezdetét jelenti. A bérmálás megerősítés abban, ami a keresztségben elkezdődött. A Szentlélektől segítséget és lelki támogatást várok, hogy jó felnőtt és jó családapa lehessen. Szép és tartalmas másfél évet töltöttem el a csoportban. Jobban megismerhettem a társaimat, s így együtt tudtunk gondolkodni az Istenről és az Egyházzal.

Dudás Bence

Amit odaadunk az Istennek...

Húsvét 4. vasárnapján egyházközségünk a Jó pásztor kápolna búcsúját ünnepelte. Ez a nap az egyházban a papi és szerzetesi hivatások világnapja, és ebből az alkalomból láttuk vendégül Főtisztelendő Kovács József rektor atyát a Szegedi Szent Gellért Egyházmegyei Papnevelő Intézet rektorát. József atya másodszor tölt be előjárói szolgálatot a kispapok körében. Első alkalommal 1992-94 között spirituálisként, majd 2007-től rektorként segíti a kispapok szellemi-lelki növekedését.

Mi a különbség egy papnevelő intézet és egy kollégium között? Mi teszi sajátossá a szemináriumot?

Egészen más a szerepe, funkciója ennek az intézménynek. 1930-ban hozták létre Glattfelder Gyula püspök úr vezetésével, aki a trianoni békediktátumot követően átkerült Magyarországra, és a Magyarországra eső Csanádi részt kezdte el kormányozni. Az akkor még csak épülőben lévő Dóm ebben az

időben lett székesegyházi rangra emelve. A Szemináriumot a Hittudományi Főiskolával együtt a Dóm mellett építették fel. A kettő ma is szorosan összetartozik, hiszen a kispapok a Szemináriumban laknak, a Főiskolán pedig tanulnak, készülnek. Azonban nem csak oktatunk, hanem próbálunk nevelni is az ifjúság körében, akik a papi hivatásra vállalkoznak, hiszen ők ezzel egyben egy sajátos életformát is választanak. Bizonyos értelemben egy zárt környezetben készülnek, de ugyanakkor ez a környezet nem her-

metikusan lezárt, hanem nyitott is, hiszen épp a mai vasárnapon a kispapok az egyházmegye plébániáira vonultak ki, és ott a hivatásukról tesznek tanúságot. A szeminárium nyitott is, de mégis egy védett környezetben készülhetnek fel a hivatásukra, ahol kötött napirendi pontok alapján építik a hivatásukat a rektor és a spirituális közreműködésével, segítségével.

Sokan nem tudják elképzelni, hogy egy ilyen környezetben le-

het nevelni, tanítani. Az így működő szeminárium mit tud nyújtani a nevelteknek? Hogyan telik a fiatal papnövendékek élete? Gondolok itt a napirendre, időbeosztásra, foglalkozásokra...

Valóban, időközönként lehetetlennek tűnik, viszont, akik a papi hivatásra vállalkoznak, azért valami fogalmuk már van arról, hogy mi az amire készülnek, bár ez az elképzelés a bent töltött 5-6 év alatt alakul, formálódik. Állítólag felnőtt embereket már nem nagyon lehet nevelni, de azért megpróbáljuk a lehetetlent. Mégis inkább önmagukat nevelik. Mi abban vagyunk segítség a számukra, hogy azt a papi életformát, "ideált" próbáljuk számukra bemutatni, amit majd kint az életben maguknak kell tovább építeni, megvalósítani. A napirend adja a keretet igazából a lelki nevelődésre, formálódásra, gondolok itt a reggeli elmélkedésre, szentmisére és a zsolozsma imádkozására. A lelki és szellemi formálódás során az imádság és a tudomány egyensúlyba kell, hogy kerüljön, mint a madár a két szárnyával, hogy együtt tudjanak emelkedni és növekedni a hivatásban.

Milyen korosztályú az a közösség, akik jelenleg a szegedi szemináriumban a papságra készülnek?

18-35 éves korig találhatóak a kispapok, mindenféle évfolyam. Aki 18 évesen lép be a szemináriumba, az 24-25 éves korában lesz pappá szentelve.

Folytatás a 12. oldalon

Amit odaadunk az Istennek...

Folytatás a 11. oldalról

Azonban vannak későbbi hivatások, akik egy diplomát vagy akár kettőt is elvégeztek, és utána gondolják meg, indulnak el ezen az úton. Tehát azt lehet mondani, hogy nincs két egyforma hivatás még időpontban, indulásban sem, de az élet-történetben sem. Tényleg, a Szentlélek ott fúj, ahol akar, és azokat indítja el, akit akar, és akik befogadják ezt a hívó szót.

Hogyan lehet egy 18-19 éves fiataalt felkészíteni a papságra, mikor a világ, a média többségében csak a kritikákat ontja az Egyházra? Lehet-e úgy tanítani, nevelni őket, hogy az egyben segítség legyen a vádak, kritikus helyzetek kivédésére?

Ha előre tudná az ember, hogy el fog esni, akkor leülne! Előre nem lehet felkészülni, de azért

általánosságban igen. Erre szolgálnak a tudományok elsajátítása terén a különböző tantárgyak. Igyekszünk megismertetni velük a média világát, és próbáljuk őket a kamerához is hozzásimítani, szoktatni.

Hivatások ünnepén a legtöbbit mindig a papságról, kispapokról és hivatásokról beszélünk. Mi lehet a dolga a keresztény hívő embernek a mai napon?

Nem csak a mai ünnepen, de az év minden napján imádkozni és tenni kell a papi hivatások kibontakozásáért. A hivatás nem csak a püspök problémája vagy feladata, hanem a híveké is. Elsősorban a feladat az, hogy megteremtsük a keresztény, katolikus környezetet a családban, amiből kinőhetnek ezek a hivatások. Ha egy fiú úgy érzi, hogy

az Isten hívja őt erre a hivatásra, akkor a család ne dolgozzon ellene, és ne próbálja eltéríteni, mert a világ is, amelyben élünk gondoskodik arról, hogy a maga zörejeivel, zajaival eltérítse az Isten hívó szavát, hogy az ne találjon célba. A szülő nem veszíti el a gyermekét azzal, hogy segíti a papi hivatás kibontakozásában, hanem inkább megkapja azt, amit odaad az Istennek. A fiú az mindig az anyukának, apukának a kisfia marad, aki mindig hazamegy. Tehát, amit odaadunk az Istennek, azt Ő mindig százszorososan visszaadja.

(Elhangzott 2008. április 20-án, a Szent Anna Egyházközség Hit Percek című rádióműsorában) – szerkesztett változat.

Serfőző Levente

WASS ALBERT
(1908 - 1998)

2008 - Száz éve született Wass Albert.

Gyűjtést indítottunk Wass Albert szentesi szobrának felállítására.

Az adományokat a Szent Anna plébánián fogadjuk.

A szobor avatása 2008. október 23-án lesz.

Jézus Jó Pásztor kápolna búcsúja

Április 13-án volt a Jézus Jó Pásztor kápolna (a szentesi kórház kápolnája) búcsúünnepé - Húsvét IV. vasárnapja Jó Pásztor vasárnap, a papi hivatások világnapja.

Az ünnepi szentmisét Kovács József atya, a szegedi papnevelő intézet rektora és prefektusa mutatta be.

A szentmise után a kápolna előtt álló, egy adományozó jóvoltából most felújított Jézus jó pásztor szobor megáldásra került.

XV. Egyházzenei Találkozó

Április elején megtartott Szeged-Csanádi Egyházmegyei kórusok találkozója után május 18-án, vasárnap 16 órakor a XV. Egyházzenei Találkozó kórus-hangversenyére kerül sor.

A találkozón a Bárdos Lajos Vegyeskar mellett, Dévaványa, Kiskunfélegyháza, Mezőtúr városi kórusai énekelnek.

A hangversenyt megnyitja Balázs Árpád Erkel-díjas zeneszerző, városunk szülötte.

A találkozó célja az egyházi zene évszázados kincseinek bemutatása, ennek a gazdag ha-

gyatéknak a megőrzése. Buzdítani a kórusokat, hogy tartsák műsorukon az egyházi zene legszebb darabjait, és a találkozón lehetőséget adni e művek bemutatására. A műsor évszázadokat ölel át, a reneszánsz motettáitól a mai kor legjobb szerzőinek egyházi ihletésű darabjáiig.

XVI. Benedek pápa mondta a megválasztásának 3. évfordulója alkalmából tiszteletére rendezett hangversenyen: "A zeneművészet hatalmas lelki erő, az a célja, hogy reményt öntsön

az emberi lélekbe, amelyet oly sokszor megsebzett a földi élet. A zene és az ének mindig arra hívja a hívőket és minden jóakarátú embert, hogy egész életükkel az emberiség reményteli jövőjét szolgálják."

Kérjük, minél többen hallgassák meg a hangversenyt, nemcsak lelki javukra, hanem ezzel is támogassák azokat, akik szabad idejüket és fáradságukat áldozzák fel, hogy a zeneművészet ezen ága se merüljön feledésbe.

Nagy János

Szeged-Csanád Egyházmegye kórusainak és szkoláinak találkozója

Április 5-én immár harmadszor került sor Szentesen a Szeged-Csanád Egyházmegye kórusainak és szkoláinak találkozására.

A találkozó azzal a céllal jött létre, hogy a közös hangverseny lehetőséget adjon egymás munkájának megismerésére, segítse a kórusok szakmai színvonalának emelését, hozzájáruljon az egyházzenei irodalom megőrzéséhez, és egyúttal az Isten dicséretére vállalt munka megerősítse az énekeseket hitükben.

A találkozó szentmisével kezdődött, amelyet Varga László, az OMCE központi igazgatója mutatott be. Beszédében kiemelte: "Éneklésünk is apostolkodás, evangelizáció." Az özszevont kórus ismert motettákat és Kodály Zoltán Magyar miséjét énekelte. Beer Miklós váci püspök üzenetet küldött a

találkozóra, amelyben ezt írja: "Legyetek hűségesek minden körülmények között".

A találkozón résztvevő kórusok: Nagyboldogasszony Templom Énekkara, Csongrád; Szegedi Székesegyház Énekkara; Szent Anna Templom

Szkolája, Szent Cecília Énekkar, Battonya; Szent Cecília Énekkar, Makó; Szent Cecília Énekkar, Újszeged; Szent Cecília Nőikar, Szarvas; Szent István Énekkar, Hódmezővásárhely; Szent Márton Énekkar, Kunszentmárton; Újszegedi Szkóla.

Papszentelés Szíveket Isten felé emelni a Dómban

2008. június 14-én, szombaton a 10 órakor kezdődő ünnepi szentmise keretében Ft. Kiss-Rigó László püspök atya két diakónust szentel pappá. Egyikőjük Cibian Miklós atya, aki február óta egyházközségeinkben vesz részt lekipásztori gyakorlaton. Miklós atya első szentmiséjét június 15-én, vasárnap 10 órakor itt Szentesen fogja bemutatni.

Imádkozzunk érte és diakónus társáért, hogy hűségesen és boldogan végezhesék szolgálatukat Isten népének szolgálatában.

Április 6-án a Szent Anna templom vasárnapi miséjében meghívásunkra a Szatymazi Ifjúsági Énekkar szolgált zenével.

A vidám társaság az idén immár 17. éve létezik. Minden péntek este találkoznak, az énekpróbákon túl személyes kapcsolataikat is ápolják egymással. Közösségükben több korosztály is képviselteti magát, hozzánk eljött nagymama

és unoka is. A kérdésre, hogy milyen gyakran lépnek fel, netvetve válaszoltak: "Mi nem fel-lépünk. Szolgálunk." Szatymazon minden vasárnap a szentmisében ők látják el a zenei szolgálatot, valamint időnként közeli, ritkábban távolabbi településeken is. Ezúttal nálunk jártak.

Köszönjük nekik, hogy segítettek Isten felé emelni szívünket.

Közhasznúsági jelentés

A SZENTESI SZENT ANNA TEMPLOM ORGONÁJÁÉRT ALAPÍTVÁNY

2007. évi tevékenységéről.

Az alapítvány a 2007. esztendőben is az orgona felújításához szükséges tőke gyarapításán tevékenykedett, ennek érdekében hangversenyeket rendezett.

Kiemelkedő rendezvény volt a Berkes János operaénekes és barátainak jótékony célú hangversenye, amelyen ez évben 90.000.- Ft önkéntes adomány gyűlt össze.

Az alapítvány a megítélt személyi jövedelemadó 1 %-ból, 140.609.- forintot kapott.

Hasonlóan nagyobb összegű támogatást kaptunk Vági László apát úr kapcsolataiból a Heidelberg Egyházközség kórusától, akik a

szentesi orgona támogatására gyűjtöttek 165.000.- forintot.

Az alapítvány javára ebben az évben három egyéni befizetés történt (3,000.- 5,000.-, 10,000.- Ft.)

Amint a bevételekből látszik, jelentős adományhoz jutott az alapítvány egyházközségen kívüli adakozóktól.

A 2007. év bevétele: 441.768.- Ft.

Kiadás: 53.950.- Ft (a kiadásban nagyobb tétel az orgona javíttatása).

Az Alapítvány jelenlegi pénzkészlete: 1.126.933.- Ft

A Kuratóriumnak nagyobb propagandát kell kifejteni, hogy legalább a személyi jövedelemadó 1 %-ának felajánlásából nagyobb rész jusson az alapítványnak.

KURATÓRIUM

Vigíliában olvastuk

A Vigília 2008. 4. számának kiemelt témája a Zsoltárok könyve, melyről neves főiskolai tanárok, hit-tudósok elemzéseit olvashatjuk.

Sokáig nem tudtam mit kezdeni a zsoltárokkal, nem értettem, hogy miért olvassuk minden szentmisén ezeket a több ezer éves imádságokat. S egyszer hirtelen, véletlenül (?) rájöttem az "ízére". Talán akkor tudatosult bennem, amikor megértettem, hogy pár ezer évvel ezelőtt élt, ugyanolyan gyarló emberek írták, mint mi. Nekem leginkább a népköltészeti alkotásokhoz áll közel, mert ezekben minden feleslegesség lefoszlik, és kristálytisztán jelenik meg a mondanivaló.

Luther Márton írta 1545-ben:

"... aki komolysággal törődik a Zsoltárok könyvével, a Miatyánkkal, hamarosan szabadságlevelet adhat a többi ájtatos imádságnak, mondván: Ah, nem az az íz, erő, hev és tűz, amely a zsoltárookban ég, túl hideg, túl kemények ezek az én szájamnak..."

Lehet, hogy egy-egy sóhajból, kiáltásból alakultak, csiszolódtak a zsoltárok, van bennük segélykérés,

háborgás, perlekedés, gyűlölet, szenvedély, tehát a gyarló emberi életet tükrözi vissza. Talán legké-sőbbben az Istennel perlekedő zsoltárokat értettem meg. Az embernek szorult helyzetében mindig önma-gával kell egyenesbe jönnie, mert az isten nem változik (Dio no se muda – Avilai Szent Teréz). "Uram, békíts ki magammal és magaddal" - Ady. Így voltaképp az Istenre irányuló vádaskodás saját magunkkal való vívódást jelent.

Az első keresztény századokban a zsoltározás fontos összetartó erő is volt. Sivatagba vonult remeték közül sokan minden éjszaka végig-mondták az összes zsoltárt. Az első szerzetesi szabályzatokban az Új-szövetség ismeretén kívül a Zsoltá-roskönyv kívülről való megtanulása is szerepelt.

Origenész (200 körül) a Zsoltá-roskönyvet egy sok szép szobával rendelkező házhoz hasonlítja, amelynek kulcsai összevissza van-nak a szobákban elhelyezve. Aki te-hát újabb szobába akar bemenni, egy-egy másik műben (zsoltárban)

meg kell találnia a megfelelő szobá-hoz illő kulcsot.

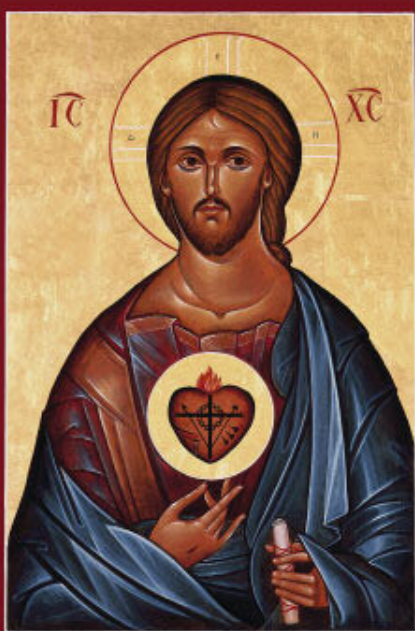
A zsoltármagyarázók, köztük Szent Ágoston is rámutat arra, hogy a zsoltárok Krisztusra vonat-koznak, valódi mélységükben Krisz-tusban teljesednek be. Az imádkozó ember ugyanaz ma is, mint tegnap, kétségek, gondok ugyanúgy gyöt-rik. Régen is, ma is csak Istenhez fordulhatunk, megnyugvást csak ott találhatunk: a mélységből kiál-tok az Úrhoz...

Zsoltározás a katolikus és a pro-testáns közösségeknél egyaránt fon-tos imádkozás, tehát ökumenikus összekötő kapocs. Most a Biblia évé-ben kiemelt szerepet kaphatna a Zsolto-roskönyv, külön előadást is megérne. Vállalható fogadalom, hogy minden nap egy-egy zsoltárt, vagy zsoltárrészletet átolvassva kezdjük el a napot - talán a világ is egy kicsit jobba válna.

"Ha az Úr velem van, ki ellenem,

Ember mit árthat énnekem." - sa-ját zsoltáros életigémmel kívánok mindenkinek üdítő zsoltározást.

Dr. Horváth György

Templomaink búcsú ünnepe:

A JÉZUS SZÍVE TEMPLOM búcsúja

2008. június 1-jén, 18 órakor kezdődik.

(Ezen a vasárnapon városunkban csak két szentmise lesz.)

A SZENT ANNA TEMPLOM búcsú ünnepe

július 27-én, vasárnap 10 órakor lesz.

Az ünnepi szentmisét Ft. Gyulay Endre püspök atya tartja.

Könyvismertetés

A test és a lélek útjai

A kultúrpolitika "eredményes működése" miatt a könyvek ára rendkívül magas. Hiába a gazdag kínálat és a tartalmas mondanivaló, ha egekben az ár. Hol vannak az olcsó sorozatok, melyek a Horthy-rendszerben, de még a szocializmusban is megvoltak?! Így sokan csak nézegetik a könyveket, vagy azt sem. Ismerősök, barátok körében közös összefogással lehetne egy-egy könyvhöz hozzájutni, hisz sok új kiadvány a könyvtárakból sem szerezhető be, mert azoknak sincs pénzük, illetve egy részüket már be is zárták, vagy zárják.

Nem tudom kihagyni, mert egyik kedvenc íróm (Polcz Alaine) is szerepel a Manréza sorozat újabb darabjában, az Élet-hit-lélek-ben, így most erre hívom fel a figyelmet (ára közel 3.000 Ft). Polcz Alaine mellett Beer Miklós püspök és Sajgó Szabolcs jezsuita atya gondolatait olvashatjuk. A könyv témája mindenkit érint, kikerülhetetlen: a kezdet és a vég, a test és a lélek útjai, s közben találkozássok Istennel.

Ahogy nő a szabadságunk – vagy csak gondoljuk, hogy nő – úgy egyre nagyobb a veszélye annak, hogy visszaélünk vele. Sajnos nem mindig hat az a szókratészi kijelentés, hogy elég a jót tudtul adni, és akkor mindenki azt fogja cselekedni. E folyamatban nem kell szikla, elég egy porszem, és máris megakadt.

Nagy és izgalmas élményekben a két szélső pólus (az élet és a halál) valahol találkoznak. A lét és a nemlét között vagyunk itt a földön, kérdés, jól használjuk-e ki az időt? Élünk-e a kapott lehetőségekkel (talentumokkal), szabadságunkkal?

A beszélgetőkönyv bepillantást enged a thanatológiába (elmúlás tudománya) a nemzetközi hírű tudósának, Polcz Alaine-nek a segítségével. Hiszünk, nem hiszünk, így-úgy élünk, de a halált mindenkinek meg kell élni. Polcz Alaine rengeteg haladoklóval találkozott, mint a Hospice mozgalom egyik élharcosa, sok ember a keze között halt meg. Ő mondja: "amit tisz-

títótűznek nevezünk, az egy bizonyos vágyakozás. A lélek ugyanis úgy szenved, hogy látja a fényt és a szeretet, de nem tud a közelébe jutni, mert - és ez a lényeg - saját magát leblokkolta. Az irgalom útja az utolsó pillanatig nyitva áll, bárki bármit is követett el. Az az igazi pokol, amikor rettenetesen vágyom az igazságra és fényre, de nem jutok hozzá. Halálközeli élmény például, hogy leperog az életünk előttünk úgy, hogy érezzük, amit mi okoztunk másoknak. Milyen lehetett ez Hitlernek vagy Sztálinnak? – ez már a pokol feneké."

"Az ember kétféleképpen mentesülhet egyéniségétől: vagy alája süllyed, vagy föléje emelkedik", írja Weöres Sándor a halálról. A könyv mégis az életről szól, melyben a lélek állapotát rendezgetjük. "Nem gondolat a lélek, hanem ő gondolja a gondolatot, nem szemlélet a lélek, hanem ő szemlél" (Prohászka Ottokár).

Dr. Horváth György

Segítőket keresünk!

A Szent Anna Plébánián várjuk azoknak az egyházközségi tagoknak a jelentkezését, akik szívesen közreműködnének rendszeresen a Mécse újság szerkesztésében.

Az alábbi feladatokra keresünk munkatársakat:

- anyaggyűjtés (szöveg és képi anyag)
- cikkek írása (pl. riportok, egyházközségi rendezvények ismertetése, stb)
- kéziratok begépelése

Az érdeklődők Serfőző Levente atyánál, vagy a plébánián jelentkezhetnek.

Népi jeles napjaink

Szent György napja (április 24.) hazánkban igen jelentős ünnep volt. Olyan szerepet töltött be a magyar néphitben, mint május 1. nyugati szomszédainknál.

Ez volt a tavaszi gonoszjáró nap, amikor a boszorkányok szabadon garázdálkodhattak. Ilyenkor tuskés ágakat, nyírfavesszőket tűztek a kerítésre, ajtókra, hogy a gonoszt távol tartsák. A régi boszorkányperekben, például a szegediekben is, állandóan feltűnik Szent György napja, mint olyan időpont, amikor a boszorkányoknak különösen nagy a hatalmuk. Aki ilyenkor a keresztútra ment, megláthatta a boszorkányokat, akik a nap hajnalán a néphit szerint harmatot szednek.

György napja volt az állatok első kihajtásának legfontosabb időpontja. Ilyenkor mágikus praktikákkal igyekeztek védeni a legelőre tartó jószágokat. Volt, ahol az istállóküszöb mellé belülről láncot, kívülről tojást tettek, ezen kellett a jószágnak átlépni, hogy olyan erősek legyenek, mint a lánc, és olyan gömbölyűek, mint a tojás.

Május legnagyobb ünnepe, mely a néphagyományban, és a vallási életben is fontos szerepet töltött be, pünkösdi ünnepe. Az ünnep elnevezése a görög pentekosztész, azaz "ötvenedik" szóból származik, ugyanis ez az ünnep a húsvét utáni 50. napon kezdődik. Ennek megfelelően ez is, a húsvéthoz kapcsolódva változó időpontú ünnep.

A magyar pünkösdi szokások

elsősorban a keresztény ünnephez kapcsolódnak, de a szokás egyes elemei (mint például a pünkösdi királynéválasztás, vagy a zöldágazás) régebbi, pogány időkre nyúlnak vissza. Sok más keresztény ünnephez hasonlóan itt is a már meglévő, pogány hiedelmekre épült rá a keresztény tartalom, s olvadt össze egy közös ünnepé.

Az ünnephez kapcsolódó szokások

A legjellegzetesebb pünkösdihez kapcsolódó szokások: az ügyességpróbákkal egybekötött pünkösdi királyválasztás, a termésjóslással egybekötött ta-

hoz és májushoz egyébként is szorosan kapcsolódott a szerelem, ezért ezekre a napokra jellemzőek voltak a különböző párválasztó és udvarló szokások. Az országszerte ismert tradíciók mellett voltak szűkebb területeken ismert szokások is, mint például a törökbaszás, a borzakirály, vagy a rabjárás. Egyes vidékeken a tavaszhoz, s általában május elsejéhez kapcsolódó májusfaállítás is megtalálható volt csakúgy, mint a zöldághordás.

Udvarlással kapcsolatos szokások is kapcsolódnak pünkösdi ünnepéhez. Egyes helyeken például a legényeknek be kellett csempészni a kiválasztott lány ablakába egy pünkösdi rózsát. A lányoknak viszont koszorút kellett fonni, s átadni a legényeknek. Ilyenkor szokás volt a mátkálás is. A legény annak a lánynak küldött egy tálat kaláccsal és borral, aki tetszett neki. Ha a lány viszonzta az érzelmeket, akkor ő is hasonlóan telerakott tálat küldött vissza.

Májusfaállítás, zöldághordás

Egyes területeken ilyenkor állították a májusfát. Azokon a területeken pedig, ahol május 1-jén állították, ott általában ezeken a napokon döntötték ki. (A májusfát bandákba verődve állították a legények a lányoknak. Magas, sudár fák voltak erre alkalmasak, melyeket általában szalagokkal, étellel-itallal is díszítettek.

Folytatás a 18. oldalon

Pünkösdi királyválasztás verseny

vaszköszöntés, a pünkösdi királynéjárás, amelyben a kislányok vesznek részt, és a faluköszöntés=pünkösdlés, amelyben kislányok és kisfiúk is közreműködtek. Mivel pünkösdtől megint lehetett lakodalmakat rendezni, és a tavasz-

Pünkösdi szokásaink

Folytatás a 17. oldalról

Általában az udvarló legény vezetésével állították a fát, de egyes területeken a legények a rokonlányoknak is állítottak fát.) Általában a közösségeknek is volt egy közös fája, aminek a kidöntését ünnepély és táncmulatság kísérte.

Más helyeken házakra, kerítésekre tűztek ki zöld gallyakat, ágakat. Ezzel bizonyos településeken a lányos házakat jelezték, máshol viszont azt mondták, hogy az ünnep tiszteletére tették ki.

Ezzel a szokással két apostol, Fülöp és Jakab vértanúságára emlékeznek. A májusi zöld ágat a székelyek jakabfának, jakabágnak is hívják.

Májusfa állítás hazánk egész területén ismert. A Dunántúlon ma is divatos. Legények állították, állítják az eladósorban levő lányok udvarán az éjszaka folyamán. Sokszor e fával adta a legény tudtul a falunak, hogy melyik lánynak udvarol.

Pünkösdi a régmúltban gyökerező, mágikus célzatú, nászt, termékenységet, tavaszt köszöntő ünnep. A mai ünnepek termékenységbiztosító rítusai a pünkösdi énekek, versek szövegében érhetők tetten. Például: "Ekkora legyen a kendtek kendere."

Pünkösdi királyválasztás

Erről a szokásról középkor óta vannak adataink. A 17. század végén és a 18. század elején a huszárezredekben például már pünkösdi királyt választottak. A közmondás is ismert: "Rövid, mint a pünkösdi királyság." Az ezzel járó hatalom ugyanis csak egy évig tartott. A pünkösdi királyi címet az ekkor rendezett ügyességi versenyek (ez leggyakrabban lovas próbatétel volt) nyertese érdemelte ki. Így szerzhető kiváltságok voltak: a pünkösdi király egy évig minden lakodalomba, mulatságra, ünnepségre hivatalos volt, minden kocsmában ingyen ihatott, mert, amit elfogyasztott azt a község fizette ki később. Általában ő lett a legények vezetője is az adott évben. (Sokhelyütt egyébként ilyenkor avatták a legényeket is. Leöntötték őket borral, vagy elverték a feneküket. Ez után a "szertartás" után számították őket a falu legénynek, vagyis járhattak a kocsmába, udvarolhattak.)

Pünkösdi királynéjárás

A Dunántúlon jellemző szokás. Általában 4 nagyobb lány körbevisz a faluban egy ötödiket. Ő a legkisebb, a legszebb. Énekelnek, és jókívánásokat mondanak. Az eredetileg ter-

mékenységvarázslással összekötött szokás később adománygyűjtéssel párosult. A kislányok csapata, amely később több lett, mint 5 fő, megállt az udvarokon, a legkisebb, a pünkösdi királyné feje fölött kendőt feszítettek ki, vagy letakarták őt fátyollal. Énekeltek, közben körbejárták a királynét, a végén pedig felemelték, s termékenységvarázsló mondókákat mondtak. Az énekek és a mondókák végén ajándékot kaptak.

Pünkösdlés

Ez a szokás hasonló a pünkösdi királynéjáráshoz, de ez elsősorban adománygyűjtésre szolgált. Az Alföldön és Észak-Magyarországon volt jellemző, s nem csak lányok voltak a szereplői. Volt, ahol király és királyné párost jelenítettek meg, de volt, ahol lakodalmi menetet menyasszonnyal és vőlegény-nyel. A gyerekek, vagy fiatalok csapata végigjárta a falut, s énekelve, táncolva adományt gyűjtött. Jellemző pünkösdi énekek voltak: "Meghozta az isten piros pünkösdi napját, mi is meghordozzuk királynéasszonykát."; vagy "Mi van ma, mi van ma piros pünkösdi napja."; vagy "A Pünkösdnek jeles napján..."

HIT-PERCEK

Hallgassa az egyházközség rádióműsorát

minden vasárnap

reggel 7.15-től 7.45-ig

a **Rádió Szentes** állomásán, az Fm 106,1 Mhz frekvencián.

Véleményüket, kérdésüket az ujhajtás102@yahoo.com címre várjuk.

A közösségről bővebb információt a www.ujhajtás102.extra.hu oldalon olvashatnak.

Mécse

a Szent Anna Egyházközség
hivatalos kiadványa

Megjelenik kéthavonta 150 példányban.

Szerkesztő: Dr. Horváth György

Tördelő-szerkesztő: Molnár Zsolt

Postacím: 6600 Szentes, Erzsébet tér 2.

Nyomtatás:

Fotó-Print Stúdió, Szentes